

ADOLFAS HITLERIS

Mylimas lyderis

ADOLFAS HITLERIS

Mylimas lyderis

**Aštuoni straipsniai *apie* Hitlerį
ir**

Septyni Hitlerio eilėraščiai

Parengta iš

NS KVIETIMAS KOVOTI

1990-1994

NSDAP/AO

6414 pašto dėžutė

Linkolnas NE 68506 JAV

www.nsdapao.info IR www.nsdapao.org

Turinys

Įvadas

Straipsniai *apie* Adolfą Hitlerį

Kas buvo Adolfas Hitleris

Piligriminė kelionė

Kalėdų istorija

Balandžio 20 d.

Adolfas Hitleris: pasiaukojimo lyderis

Pradžia

Adolfas Hitleris pasauliniame kare

Išpažintis

Adolfo Hitlerio eilėraščiai

Pagalvokite apie tai!

Draugas

Tai buvo Artois miško tankmėje

Tylus didvyriškumas

Waldehren kapinės in Pasewalk

Radijo budėjimas

"Mėlyna balta, juoda ir balta raudona"

Ivadas

Adolfas Hitleris tikrai buvo mylimiausias bet kurios tautos lyderis!

Dėl šios meilės jis buvo toks sėkmingas. Dėl šios sėkmės jo taip bijojo priešai. Būtent dėl šios baimės priešas jį piktai niekino metai po metų, dešimtmetis po dešimtmečio.

Meilės negalima nugalėti neapykanta. Tiesos negali užgesinti melas. Gerumo negali sunaikinti niekšybė.

Vieną dieną atoslūgis pasikeis...

Gerhardas Lauckas
1999 m. spalio mėn. (110)

Kas buvo Adolfas Hitleris?

Michael Storm

Mūsų fiureris Adolfas Hitleris buvo labai gabus žmogus. Jis įveikė daugybę itin sunkių užduočių, tarp jų - karo vado, politinio lyderio ir įkūrėjo, ir tai tik kelios iš jų. Mano nuomone, vaidmuo, kuriam buvo skiriama daugiausia dėmesio, t. y. karo vado vaidmuo, nebuvo *tikrasis* Hitleris; nors šią užduotį jis atliko iš visų jėgų, vis dėlto tai nebuvo jo tikrasis pašaukimas (pvz. iki 1943 m. jis atsisakė pertvarkyti ekonomiką į totalinį karą - iki tol Vokietija net neturėjo karo ir ginklavimo plano, o tai buvo ženklas, kad karas buvo primestas prievarta - ir tik 1944 m. moterys buvo pašauktos į ginkluotės tarnybą, nes jis iki galo tikėjosi, kad galės užbaigti karą neprarasdamas savo gyvenimo darbo).

Jis neabejotinai buvo puikus politinis lyderis ir energingas valstybės veikėjas, tačiau jam tai buvo beveik tik išoriniai požymiai, kurie jo dar visiškai netenkino. Galiausiai po žiemos krizės Rytų fronte jis visiškai nusileido vado vaidmeniui, kurį buvo priverstas prisiimti fiureris.

Adolfo Hitlerio vidinė prigimtis, kurią jis išlaikė visą gyvenimą, buvo kūrėjo. Šis straipsnis apie jo gimtadienį skirtas šiam aspektui aptarti. Priešingai neigiamam įvaizdžiui, kurį mūsų mylimam lyderiui sudarė žydų žiniasklaida, iš tiesų jis buvo pozityviausias ir konstruktyviausias lyderis žmonijos istorijoje.

Paauglystėje jis svajojo tapti dailininku ir netgi sugebėjo kukliai pragyventi kaip laisvai samdomas menininkas. (Žr. knygą *Adolfas Hitleris, nežinomas dailininkas*, Nr. 082 mūsų angliškų knygų sąrašė). Tik pateikęs paraišką stoti į Vienos meno mokyklą, jis turėjo sužinoti savo tikrąją misiją; mokykla atmetė jo paraišką, bet pasakė, kad jo ateitis - architektūra ir kad jis turėtų ten stoti. Tačiau, nors ir turėdamas įgūdžių, jis neturėjo mokyklos baigimo pažymėjimo, kad galėtų tapti architektu, nes mokyklą baigė netrukus po tėvo mirties.

Tačiau visą gyvenimą Adolfas Hitleris išliko dailininkas - projektavo namus, stadionus, tiltus ir net perpiešė ištisus miestus. Kiekvienas iš šių kūrinių turi jo tikrojo "aš" antspaudą. Vėliau įgyvendinti idėjas, eskizus, brėžinius ir modelius buvo Alberto Špeerio, kaip vyriausiojo fiurerio reicho architekto, užduotis.

Visoje Vokietijoje iškilo nuostabūs pastatai, kaip ir buvo sumanęs fiureris. Jo statybų programa truko nuo 1933 iki 1943 m.! Tačiau Vokietija neturėjo pakankamai darbo jėgos ir žaliavų, kad per šiuos 10 metų galėtų įgyvendinti bent dalį suplanuotų projektų. Vokietijos perginklavimas privertė statybų programą 1944 m. sustabdyti. 1938 m. Prancūzija vis dar buvo išleidusi ginkluotei daugiau nei Vokietijos reichas! 1939 m. Didžiosios Britanijos RAF buvo išleista daugiau pinigų nei Hermanas Goringas išleido Vokietijos Luftwaffe, o 1940 m. Prancūzija turėjo dvigubai daugiau modernių tankų nei Vokietija! Ir šios dvi "taiką mylinčios" demokratijos buvo *silpniausios* sąjungininkų koalicijoje, apsupusioje mūsų tėvynę pačiame monstriškiausiam kada nors žmonijos matytame kare. Nepaisant to, joms - JAV, SSRS, Didžiajai Britanijai ir t. t. - prireikė

ištisų šešerių metų, kad nugalėtų mažąją Vokietiją.

Akivaizdu, kad greitkelių ir pastatų statyba, taip pat miestų gražinimas apskritai buvo labai svarbus fiurerio prioritetas. Tačiau net ir šie gigantiški projektai nepakankamai atskleidžia fiurerio vidinę prigimtį - ji buvo kur kas didesnė!

Kai Adolfas Hitleris tapo septintuoju partijos nariu kaip nežinomas asmuo, jis iš karto pradėjo kampaniją, kuri neaiškiai atskilusią partiją pavertė visa apimančiu judėjimu, kaip įspūdingai matyti Leni Riefenstahl filme "*Valios triumfas*". Visa tai nebūtų įvykę be vidinio fiurerio užsidegimo. Paversti partiją tikru judėjimu buvo nelengva užduotis, juolab kad nuolat reikėjo priešintis galingiems priešams. Kai politinė partijos dalis galiausiai suskaičiavo milijonus narių, fiureris įkūrė kelias suborganizacijas, kad kiekvienas narys galėtų rasti užduotį pagal savo apvaizdą. Žinomiausios grupės buvo SS, SA ir HJ. Tačiau egzistavo dešimtys kitų, daug didesnių organizacijų, kurios rėmė darbininkus, ūkininkus, studentus ir t. t. Jų narių skaičius viršijo net du milijonus SA narių. Fiurerio genijus žinojo, kad žmones reikia suvienyti nacionaliniam reikalui, ir visa tai suvienijo ir sujungė žmones taip, kaip niekada anksčiau ir vėliau žmonės nebuvo susivieniję.

Fiureris ne tik įkūrė labiausiai visa apimančią judėjimą pasaulio istorijoje - pačiomis blogiausiomis sąlygomis - bet ir sukūrė stipriausią ekonomiką Europoje. Kai 1933 m. sausio 30 d. fiureris atėjo į valdžią, Vokietijos ekonomika buvo sudegusi, tūnantis laužas. Nedarbo lygis siekė 25 %, reichsmarkė buvo bevertė, tarptautinė prekyba dėl pasaulinės depresijos tapo neįmanoma, o Didžioji Britanija atsisakė leisti Vokietijai patekti į pasaulinę rinką. Gėdinga Versalio sutartis uždraudė net muitų sąjungą su Austrija. Trumpai tariant, Vokietija buvo nuskurdusi ir apsupta priešiškų valstybių protekcionizmo sienos. Vokietija visiems laikams turėjo likti ekonomine verge. Dar labiau įžeidė tai, kad Niujorke įsikūrusi pasaulio žydija paskelbė karą nacistinei Vokietijai (1933 m. kovo mėn.). Ji paragino boikotuoti Vokietiją visame pasaulyje, pasitelkdama visą žydų finansinę galią ir visus politinius ryšius visame pasaulyje.

Tačiau vadovo nedžiugino iš pažiūros beviltiška užduotis, su kuria jis susidūrė. Nedvejodamas jis ėmėsi vadovauti bevaikėi valstybei ir ėmėsi Heraklio užduoties kurti naują nacionalinę ekonomiką. Neįtikėtinu greičiu fiureris liguistą Veimaro Respublikos ekonomiką pavertė gyvybinga, stipria ir dinamiška. Milijonai vyrų vėl galėjo dirbti, šeimos pagaliau galėjo pradėti gyventi iš naujo.

Kiekvieną gamyklą užplūdo tikra vilties banga. 1938 m. Vokietija pagaliau tapo pirmaujančia Europos ekonomine galia, taigi ir labiausiai nekenčiamu Anglijos ir Prancūzijos priešu. Iš tiesų dabar Vokietijoje net trūko darbo jėgos, todėl net italai, prancūzai ir lenkai atvykdavo į Reichą išmaitinti savo šeimų namuose!

Deja, pasaulio taikos požiūriu tik nacionalsocialistinė Vokietija išsivadavo iš žydų gniaužtų ir išsivadavo iš pasaulinės depresijos. 1941 m. gruodžio 7 d. JAV vis dar buvo jos gniaužtuose, o Anglija niekada negalėjo iš jų išsivaduoti. Karą galėjo įgalinti tik JAV Halė ir griežtas racionas, o po karo Anglija vėl nugrimzdo į prieškarinę depresiją - imperijos taip pat nebeliko.

Kad ir kokie didžiuliai buvo šie Adolfo Hitlerio pasiekimai - miestų, partijos, ekonomikos atnaujinimas, (tikros!) gerovės valstybės sukūrimas - jie net nebuvo svarbiausias fiurerio gyvenimo pasiekimas. XX a. trečiajame dešimtmetyje didžiausias Vokietijos valstybės veikėjas ne kartą patikino užsienio šalių vyriausybių vadovus, kad nacionalsocializmas nėra eksporto ideologija (kaip žydų bolševizmas), kuri įsiveržia į

visas šalis, kad jas užkariautų marksistinei supervalstybei. Nacionalsocialistinė revoliucija buvo Vokietijos revoliucija, ir kitoms išsigimusios plutokratinės demokratijos šalims nebuvo ko bijoti. Bet jos bijojo! Jos bijojo ne todėl, kad manė, jog Hitleris ant jų nusileis, ne, jos bijojo todėl, kad galėjo būti, jog Hitlerio darbas ras mėgdžiotojų kitose šalyse. Štai kodėl jie turėjo kuo greičiau sutriuškinti klestinčią Vokietiją, kol pasaulis nesusprato, koks naudingas yra nacionalsocializmas!

Žydų neapykanta arijų grynumo atgimimui baigėsi pasauliniu karu, kuriame laisvajai Vokietijai teko kovoti prieš tarptautinės žydijos marionetes. Tačiau net ir pačiame karo įkarštyje, kai Vokietijos priešų pranašumas darėsi vis aiškesnis, šimtai tūkstančių žmonių vis dar būrėsi prie nacionalsocialistų vėliavos, kad kovotų ne tik už Vokietiją, bet ir už naują, sveiką ir teisingą pasaulio tvarką. Jų tikslas buvo sukurti suvienytą arijų Europą.

Iš pradžių Hitleris apie tai daug negalvojo. Jis tik norėjo, kad Vokietija galėtų gyventi taikiai. Tačiau vėliau tapo aišku, kad karo neįmanoma suvaldyti, tapo aišku, kad jis gali būti laimėtas tik tuo atveju, jei arijų tautos susivienys prieš žydų pasaulio priešą. Mažoji Vokietija būtų buvusi arijų Europos varomoji jėga nuo Lisabonos iki Maskvos. Priešingu atveju ji būtų tapusi Volstrito žydų JAV ir bolševikų žydų SSRS pėstininku, kuriuo išliko iki šiol.

Generolas Leonas Degrelle'is vedė savo belgų "Waffen SS" dalinius į Rytų frontą. Jie kovojo už Belgijos vietą panarijiniėje Europoje. Corneliu Codreanu buvo pasirengęs su savo Rumunijos "Geležine gvardija", o Ispanija kovai su komunizmu pasiuntė iš savanorių sudarytą "Mėlynąją diviziją".

Leoną Degrelę, kuris gyveno Ispanijoje nuo tada, kai Belgijoje buvo nuteistas mirties bausme, Hitleris labai gerbė. 1945 m. jis net pasakė, kad jei turėtų sūnų, norėtų tokio kaip Leonas Degrelle'is!

Iki karo pabaigos fiureris galiausiai sukūrė panagrinėtojų judėjimą, kurį sudarė šimtai tūkstančių žmonių, ne tik rėmusių judėjimą, bet ir kovojusių už jį bei atidavusių savo kraują už didžiąją nacionalsocializmo idėją net paskutinėmis beviltiškomis karo valandomis. Führerbunkerį Berlyne gynė paskutiniai Waffen-SS užsienio savanoriai. Waffen-SS savanoriai. Neįtikėtinas pasiekimas - suvienyti visada susiskaldžiusią Europą prieš komunizmą - vainikavo Hitlerio sėkmę. Šiandien svajonė apie natūralią, nekapitalistinę, sveiką arijų pasaulio tvarką turi pasekėjų visame pasaulyje, kurių dabar yra milijonai.

Adolfas Hitleris neabejotinai buvo didžiausias iš visų lyderių. Jo palikimas mums yra jo pasaulinės taikos, pasaulinio teisingumo koncepcija, pagrįsta arijų nacionalsocializmo tvarka. Visi baltieji pagaliau turi suvokti save kaip broliją, ginančią savo kolektyvinio genijaus dovanas, savo darbą ir rasinį pranašumą nuo juodojo maro, plūstančio iš Afrikos ir niokojančio pasaulį, nuo marionečių šeiminkų, sėdinčių Izraelyje, Volstryte, Bonoje ir laikančių taiką, kuria baltųjų tautos turi būti uždusintos.

Balandžio 20 d. - mūsų mylimo fiurerio Adolfo Hitlerio gimtadienis. Kai kiekvienas simpatikas, rėmėjas ir aktyvistas švenčia, paklauskite savęs: *"Ką galiu padaryti, kad padėčiau užbaigti svarbų fiurerio darbą? Ką galiu padaryti, kad arijų rasės išliktų šiame priešiškame, sugedusiame pasaulyje?"*

Mūsų žuvusio lyderio Adolfo Hitlerio svajonei apie vieningą arijų rasę atminti. - Heil Hitler!

Pilgriminė kelionė

iš Katti

"Šiandien manau, kad tai, jog likimas mano gimimo vieta pasirinko Braunau am Inn, yra laimingas likimas. Juk šis miestelis yra dviejų Vokietijos žemių pasienyje, kurių suvienijimas bent jau mums, jaunesniems žmonėms, atrodo gyvenimo darbas, kurį reikia atlikti bet kokiomis priemonėmis!"

Adolfas Hitleris, *MEIN KAMPF*, 1 tomas, 1 skyrius

Kai traukinys iš Zalcburgo pajudėjo per žaliuojantį kraštovaizdį su sidabrinėmis upėmis, susipynusiomis su meduoliniais nameliais, pradėjau jausti tūkstančius mylių ir tris dienas trukusią kelionę lėktuvu, keltu ir traukiniu iš Čikagos. Juodi ir pilki debesys tvyrojo žemai virš pirmykščių kalnų, pakaitomis tai atskleisdami, tai užgoždami jų dantytas viršūnes - nuostabi, dramatiška ir nuolat besikeičianti Aukštutinės Austrijos panorama. Tačiau buvau labiau pavargęs nei laimingas ir troškau šiltos lovos draugiškoje užėjoje.

Mano nuovargis išgaravo, o adrenalino antplūdis papildė medžiagų apykaitos baterijas, kai traukinys sustojo kitoje stotelėje, pavadintoje "Braunau am Inn". Nors atvykti į šį viduramžių miestelį planavau jau kelis mėnesius, pirmą kartą pro traukinio langą išvydęs stoties pavadinimą patyriau tikrą jaudulį. Man pavyko! Aš tikrai buvau ten! Užsidėjęs kuprinę, per šaltą liūtį pėsčiomis nuėjau kelis kilometrus nuo stoties iki apleistos Linzer Straße gatvės, kur ieškojau Maybräu Gasthof. Man pasisekė. Šeimininkė man pasakė, kad visos kitos vietos Braunau mieste ir už kelių mylių aplink jau buvo užsakytos, daugelis jų - ištisus mėnesius. "Nesistebiu", - pasakiau paslapčia, o ji nusišypsojo. "Šį mėnesį čia susirinko visas pasaulis". "Kas?" Man pritrūko žodžių. "Tiesiog palauk ir pamatysi. Pamatysi!" Ir ji paliko mane vieną savo jaukiame kambarėlyje apmąstyti jos mįslę.

Atsibudau auštant į rytą, kuris vis dar buvo drėgnas nuo vakarykščio lietaus. Tačiau miestas buvo gyvas, o aš stebėjausi nuostabiu ir harmoningu šiuolaikinių kasdienių parduotuvių ir namų deriniu su tradicine praėjusių amžių architektūra ir gatvėmis. Ėjau toliau iki Linzer Straße gatvės galo, kuris vedė į gyvą viduramžių turgaus aikštę. Jos pietiniame gale stovėjo Zalcburgo vartai - masyvi arka, prieš 500 metų saugojusi originalų įvažiavimą į Braunau. Iš kitos pusės kelio tiltas kirtė nedidelį Inno intaką. Maždaug už 150 metrų nuo vartų stovi didelis paprastas baltas pastatas, kuriame dabar gyvena nuomininkai. Būtent dėl šio iš tikrųjų nepastebimo pastato nežinomame Austrijos miestelyje atvažiauvau iš kito pasaulio krašto, kad jį aplankyčiau. Nes čia, šiame viename name Zalcburgo priemiestyje, gimė didžiausias pasaulio sūnus, o aš atvažiauvau čia švęsti jo 100-ojo gimtadienio.

Tačiau ne aš vienas kitą dieną sužinojau, kad Austrijos kariuomenės reguliari ir specialūs daliniai staiga užėmė visą Braunau am Inn miestą. Transporto kelias per tiltą į Vokietijos sieną buvo atkirstas, o į miestą įvažiuojantys žmonės turėjo pateikti įsisteigimo pažymėjimą. Žemai virš galvos praskrido kariuomenės sraigtasparnis, o per turgaus aikštę rikiavosi dešimtys šarvuotųjų. Ketvirtojo dešimtmečio Holivudo propagandinius filmus primenančiose scenose kareiviai su automatais šmirinėjo tarp

sutrikusių gyventojų, o sargybų postuose stovėjo figūros su šalmais, kartu su pistoletais ginkluotais karininkais. Mieste buvo iškabinti plakatai, kuriuose nedviprasmiškai buvo skelbiama, kad Braunau galioja karo padėtis. Nuo trečiadienio 14 val. iki penktadienio 9 val. griežtai draudžiama rengti bet kokias viešas demonstracijas, - įspėjo valdžios plakatai. Garsus kalbėjimas daugiau nei dviem žmonėms, susirinkimai gatvėje ar piketai ant šaligatvio, skrajučių platinimas, šūkių šaukimas ir net "įtartinais apsirėngę" žmonės buvo pagrindas nedelsiant suimti ir patraukti baudžiamojon atsakomybėn pagal Austrijos "antinacistinius" įstatymus.

Savimi patenkinti demokratijos šalininkai elgėsi kaip jų pačių blogos "totalitarinių fašistų" karikatūros. Tačiau prieš pat jiems atvykstant miestą užplūdo "ateiviai" iš visos Europos ir Amerikos, net iš Australijos, Pietų Afrikos ir Rytų. Skurdus Braunau pūpsojo nuo lankytojų, o atmosfera dėl įtempto laukimo darėsi vis sunkesnė. Visur sklاندė gandai. Sklido gandai, kad vilkolakių komandosai vidurnaktį virš Zalcburgo vartų iškels svastikos vėliavą. Buvo manoma, kad žydų žudikai naktimis klaidžioja gatvėmis. Teroristai iš Milano turėjo padegti Simono Wiesenthalio portretą priešais mero namus. Visuomenės nerimas nesumažėjo, kai vyriausybės kariuomenė įrengė užkardą pro Zalcburgo vartus ir taip atribojo Senąjį priemiestį su draudžiama zona. Pro arką galėjau matyti gatvę už jos, šurpią dėl priverstinės tuštumos.

Vėlai vakare turgaus aikštė buvo beveik ištuštėjusi, tik kareiviai tebebuvo savo postuose. Kita vertus, visos užėigos ir restoranai buvo pilni linksmai švenčiančių žmonių. Netrukus prieš vidurnaktį ėmė dėtis keisti dalykai. Viešbutyje "Gann", esančiame netoli Zalcburgo kalno su barikadomis, kažkas užsakė butelius geriausio šampano, kilo tostai ir gimtadienio linkėjimai. Mano užėigos "Maybräu" restorane "Ratskeller" prie gretimo stalo atsistojo Miuncheno universiteto studentų apsuptas jaunuolis, pakėlė dešinę ranką uždraustam saljutui ir visu balsu sušuko: *"Už Didįjį Vokietijos Reichą, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"*. Niekas netrukė nei jam, nei jo palydovams.

Kadangi buvau vienas, mano šventė buvo gana tyli. Nuėjau į netoliese esančią tuščią turgaus aikštę ir atsisėdau ant suoliuko po dideliu kaimo laikrodžiu. Pažvelgiau į dangų. Debesys, jau kelias savaites dengę didžiąją dalį Vidurio Europos, sklaidėsi, o dabar matomos žvaigždės nepaliaujamai šoko į lemtingas pozicijas, kai metaliniai šurpų keliančio laikrodžio plaučiai sunkiai skelbė vidurnaktį. Būti šioje vietoje šią akimirką - tam nėra žodžių. Paskutiniam dūžiui aidint į amžinybę, paspaudžiau savo mažojo kasetinio grotuvo grojimo mygtuką. Mano ausinėse suskambo Badenveilerio, jo mėgstamiausias maršas.

Kitą rytą turgaus aikštė buvo pilna žmonių, kurie laukė naujų įvykių. Atrodė, kad jie visi laukia, laukia - bet ko? Kieno? Atrodė, tarsi jis pats bet kurią akimirką pasirodys, tikriausiai stovėdamas stačias dideliame juodame mercedese. Galbūt jie laukė kažko panašaus. Gyvoji dvasia, emociškai apčiuopiamas buvimas žmogaus, kuris praėjus keturiasdešimčiai metų po savo fizinės mirties atkreipia pasaulio dėmesį į savo gimtinę, tapo intensyvesnis ir atsiskleidė dar galingiau.

Apie vidurdienį minios viduryje paslaptinai pasirodė grupė italų fašistų. Vienas iš jų, nepaisydamas didžiulės pareigūnų persvaros, pradėjo kalbėti. *"Atnešame gimtadienio linkėjimus didžiausiam baltosios rasės didvyriui! Jis amžinai gyvena savo kraujo brolių ir seserų širdyse ir mintyse! Jokios žydų tironijos!"* - Kareiviai puolė prie jo ir jo bendražygių, bet ne anksčiau, nei jie spėjo atiduoti salves apstulbusiems žiūrovams. Kai kurie iš minios net išdrįso saliotuoti atgal. Kiti plojo, o keli net ėmė dainuoti seną SA

dainą "Broliai kolūkiuose ir duobėse", matyt, kaip šmaikštų atsaką į trumpą italų kalbą apie "kraujo brolius". Policija net sulaikė šiuos reaguojančius asmenis, o tai šioje pasaulio dalyje yra didelis akibrokštas.

Mano paties maža šventė vyko už šio šurmulio, nuostabios XV a. Šv.Stepono katedros parapijos bažnyčios teritorijoje. Pirmiausia nusileidau prie greta esančio požeminio memorialo karo aukoms - ant sienų iškaltos viešos epitafijos su Braunau žuvusiųjų pavardėmis. Patalpos centre guli simbolinis kareivis, miegantis didvyriška mirtimi. Ant šiaurinės sienos - Stalingrade žuvusių karių garbės sąrašas. Čia padėjau gėlių puokštę su užrašu "Ir vis dėlto jūs nugalėjote!". Lipdamas laiptais į lauką, praėjau pro parapijos bažnyčią, kur altoriaus viduryje padėjau žydintį visžalio vainiką su jo portretu ir uždegiau viršutinę aukojimo žvakę.

Kol mažiau apie suolą, pastebėjau, kad įėjo senyva moteris ir pastebėjo mano vainiką su nuotrauka prie pat altoriaus. Nors ji akivaizdžiai buvo priblokšta savo atradimo, ji leido vainikui pailsėti. Kiti žmonės, atėję ir pamatę jį su atvira nuostaba, paliko jį nepaliestą.

Nuėjau į katedros galą pažiūrėti senovinės krikštyklos, kurioje buvo pakrikštytas kūdikis, ir grįžau į ryškią saulės šviesą perpildytoje turgavietėje. Šie paprasti ir ramūs įvykiai savo atskleidžiamu turtingumu negali perteikti giliai jaudinančio tos dienos, kuri neabejotinai buvo labiausiai mane įkvepianti diena mano gyvenime, pobūdžio ir gilios emocinės patirties. Iki tos balandžio mėnesio dienos labai abejoju mūsų sėkmės perspektyvomis. Ši neišmatuojama katastrofa - Antrojo pasaulinio karo pralaimėjimas - atrodo neatšaukiama. Nuo tos liūdnos žemės civilizacijai katastrofos pabaigos judėjimas kovojo į priekį, krito ir vėl pradėjo kovoti į priekį epochoje, kai hipnotizuojančios blogio jėgos atrodo nenugalimos.

Tačiau balandžio 20-ąją, minint 100-ąsias jo gimimo metines, jo šventoje gimtinėje, žingsnis po žingsnio suvokiau, kad buvau siauraproty, ribodamas savo požiūrį į judėjimo vystymąsi ir pažangą savo kukliais laiko rėmeliais. Jo idėja yra Amžinoji koncepcija. Istorinės pasekmės, kurias jis išjudino, yra įvykių banga, kuri per daugelį metų įgaus nenumaldomą pagreitį ir tęsis iki tolimes ateities. Mūsų judėjimas - tai gamtos dėsnių taikymas žmogaus sferoms, o gamta yra visagalė. Kartais ji gali būti atgrasi, o jos jėgos kaupiasi neviltyje, kad vėliau išsiveržtų į priekį galbūt smarkiau nei bet kada.

Balandžio 21 d. valdžios institucijoms pašalinus užtvartą prie jo namo, minios žmonių kaip musulmonai plūdo prie šventojo Mekos akmens. Buvau tarp daugybės nepažįstamų žmonių, tačiau staiga pajutome tarpusavio ryšį, mes, svastikos broliai ir seserys, ir buvimas kartu šioje garbingoje vietoje buvo tarsi sugrįžimas namo. Jo dvasia apgaubė mus visus, padarė mus savo bendražygiais ir pripildė pasitikėjimo ateitimi. Jau vien tai, kad mes visi iš viso pasaulio šiuo ypatingu metu priešiskame pasaulyje susirinkome į šią vietą, buvo pakankamas įrodymas, kad ši idėja vis dar gyva! Kaip jis sakė filme "Valios triumfas", mus suvienijo "mūsų širdžių įsakymas". Jautėme nepakartojamą pasididžiavimą žinodami, kad ateities kartos mums pavydės, mums, susirinkusiems čia šią nepakartojamą akimirką uždegti gimtadienio žvakę, apsuptiems didžiulės nežinios ir blogio nakties. Iš šios liepsnos sklis ir švyturys, apšviesiantis mūsų kraujo giminaičius, ir ugnis, sudeginsianti mūsų palikuonių teršėjus.

Buvau atvykęs į Braunau, kad įteikčiau jam savo turimas menkas šventes jo atminimui pagerbti. Tačiau jis man padovanojo didesnę dovaną nei gyvenimas - atnaujintą, nepalaužiamą tikėjimą mūsų neišvengiama ir absoliučia pergale. Heil Hitler! Tūkstančius

kartu Heil Hitler!

Kalėdų istorija

Mums gali būti sunku suprasti, kaip Adolfas Hitleris mylėjo savo tautą, net ir pirmaisiais savo kovos už tautą metais. Atskleidžiantį tikrąjį prieraišumą, kuris jį supo nuo pat pradžių, išsaugojo oficialus partijos biografas Heinrichas Hofmanas (Heinrich Hoffmann), prisiminęs įžvalgų incidentą, įvykusį Miunchene prieš pat 1923 m. Kalėdas. Kiek daugiau nei prieš mėnesį prie Feldhernhalle buvo nušauta šešiolika bendražygių. Judėjimą sugriovė lapkričio 9 d. mėginimas įvykdyti perversmą; jo nariai žuvo, slapstėsi arba, kaip ir fiureris, buvo įkalinti. Užgesus vilties kibirkščiai, paskendus kraujyje, pokario Vokietija vėl nugrimzdo į pilką socialinio chaoso, ekonominio žlugimo ir kultūrinio nuosmukio neviltį. Tai tapo scena, kurioje Hoffmannas pasakoja apie tą tamsų gruodį prieš 68 metus...

"Hitlerio judėjimo menininkai planavo švęsti Kalėdas Blütestraße esančioje kavinėje "Blüte Cafe", kurioje buvo pastatytas *gyvasis stalas* su užrašu "*Adolfas Hitleris suimtas*".

"Gavau užduotį surasti Hitleriui tinkamą antrininką. Taip jau atsitiko, kad susidūriau su žmogumi, kuris buvo labai panašus į jį. Paklausiau jo, ar jis sutiktų dalyvauti šiame *tableau vivant*, ir jis sutiko.

"Blüte" kavinės didžioji salė buvo pilna žmonių. Pakilus uždangai ir pusiau tamsioje scenoje atsivėrus kalėjimo kamerai, įsivyravo bauginanti tylą. Už mažo grotuoto langelio matėsi krintančios snaigės. Prie nedidelio staliuko nugara į žiūrovus sėdėjo vyras. Nematomas vyrų choras giedojo "*Tylią naktį, šventą naktį*".

"Kai paskutinės natos įtampa atslūgo, į kamerą įėjo mažytis angelas su įžiebta kalėdine eglute, kurią maloniai padėjo ant vienišo vyro stalo.

"Hitleris" lėtai apsisuko, kol pažvelgė žiūrovams į veidą. Daugelis pagalvojo, kad tai iš tikrųjų pats Hitleris, ir salėje nuvilnijo verksmas.

"Įsižiebė šviesos, ir aš pamačiau aplink save žmones drėgnomis akimis ir greitai dingstančiomis nosinaitėmis."

Šaltinis: Šaltinis: *Hitleris buvo mano draugas*, Heinrich Hoffmann, Burke Co, Londonas.

Balandžio 20 d.

nuo Lieselotte

Nacionalsocialistai visame pasaulyje šiandien švenčia savo lyderio Adolfo Hitlerio gimtadienį.

Lyderis, kuris 1918 m. išdavystės akivaizdoje sukūrė pasaulėžiūrą, judėjimą, kuriam priklausė milijonai žmonių. Minime lyderį, kuris išplėšė Vokietiją iš tarptautinio broliavimosi pelkės ir sugrąžino vokiečių tautai nacionalinę sąmonę. Minime lyderį, kuris po ryškiai raudona svastikos vėliava vedė Europos arijų tautas prieš žydų-bolševikų valdomas Azijos ordas, kuris kovojo su tarptautiniu žydų tautų parazitais ir galiausiai tapo tarptautinio žydų, kapitalistų ir bolševikų sąmokslų auka.

Adolfas Hitleris, nacionalsocialistinės Vokietijos vadovas, arijų pasaulio lyderis, mirė. Jis krito kovoje su žydų-bolševikų pasaulio priešais. Jo kūnas ilsisi Reicho kanceliarijoje, kur jis dvylika metų vadovavo vokiečių tautos likimui, kur iki paskutinės sekundės priešinosi priešui. Adolfas Hitleris neatsistatydino ir nekapituliavo, bet įžengė į Valhalą kaip vokiečių tautos lyderis. Fiurerio lavonas negalėjo būti sulaukomas prieš žydų kurstomą okupantų minią. Taigi fiureriui pavyko išvengti to, ką italų tautos Dučiui padarė žydai, netekę žmogaus kaukės.

Buvo susprogdinta Reicho kanceliarija, išniekintas Berghofas ir išardytos Niurnbergo partijos konferencijų patalpos. Visi paminklai buvo sunaikinti, gatvės pervadintos, partijos biurai konfiskuoti, vėliavos ir etalonai, uniformos, įranga ir knygos sudegintos. Nebuvo palikta akmenų ant akmenų, kad būtų išnaikinta viskas, kas priminė Adolfą Hitlerį, Trečiąją Vokietijos reichą, jo didybę ir spindesį, su nepaprastu tikslumu.

Dabar, kai visa, kas kadaise darė mūsų tautą didingą ir stiprią, buvo sugriauta, sunaikinta ir sunaikinta tarptautinės nusikaltėlių gaujos režimo, buvo manoma, kad atėjo laikas vokiečių tautą visiems laikams paversti šios nusikaltėlių rasės pakalikais. Jei ši parazitų ir banditų gauja, glaudžiai susijusi kraujo ryšiais, mano, kad sunaikinę materialines vertybes ir judėjimo simbolius, išžudę jo lyderius, sunaikino ją visiems laikams, tai tegul šiems tarptautiniams banditams bus pasakyta: vokiečių tauta verčiau žus, nei be kovos pasiduos žemesnės rasės, atėjusios į valdžią per spekuliacijas, karo kurstymą ir genocidą, vergijai!

NSDAP nepasidavė ir nepasiduos konfrontacijoje su tarptautine žydija! Tai, kas įvyko 1945 m. gegužės 8 d., buvo karinės-biurokratinės bufonados aktas, kuriam tuometinė karinė vadovybė turėjo pasiduoti, spaudžiama okupacinės mafijos, į mūsų šalį įsiskverbusių per išdavystę savo pačių gretose. Mums visai nežinoma, dėl ko ir kaip buvo deramasi 1945 m. gegužės 8 d. Mums nereikia spręsti tarptautinės teisės ir tarptautinių konvencijų, kurios ir taip egzistuoja tik popieriuje arba geriausiu atveju interpretuojamos nugalėtojų palankiausia forma, klausimų, bet mes turime laisvai kovoti už savo šalį, turime išvalyti savo šalį nuo svetimos įtakos, turime apsaugoti savo tautą nuo kraujo pagrindu vykstančio irimo. Turime pašalinti žydų veiksmų įtaką ir, galiausiai, turime šventą pareigą atlikti garbingą užduotį - pareikalauti atsakomybės iš rasės, kuri du kartus įstūmė pasaulį į karą. Milijonai vyrų, moterų ir vaikų per 25 metus du kartus tapo nekultūringos rasės kerštingumo, godumo pasipelnymui ir troškimo dominuoti pasaulyje

aukomis.

Ta pati nusikaltėlių rasė nedvejodama pradės trečiąją pasaulinį karą, jei kils pavojus jos planams užvaldyti pasaulį, ir taip vėl privers milijonus žmonių patirti neapsakomas kančias. Todėl mes atvirai prisipažįstame: Mūsų tikslas - užkirsti kelią tokiai katastrofai bet kokiomis priemonėmis.

Kalbant apie galutinį žydų klausimo sprendimą Trečiajame reiche, užtenka pažvelgti į spekuliacijų, reketininkų ir nusikalstamo pasaulio atstovų masę, kad suprasčiau, jog jokio galutinio žydų klausimo sprendimo apskritai nebuvo. Pensininkų piligrimystė ir žydų kolonijos JAV, Europoje ir Pietų Amerikoje yra gyvi neegzistuojančio galutinio sprendimo pavyzdžiai. Šiame kontekste mums nereikia rūpintis tiesos paieškomis ar net "dalykine diskusija". Kokiu tikslu? Tam, kad padarytume paslaugą kokiems nors nesvetingiems moralistams - Dievas žino, kad tam neturime laiko.

Yra liudininkų, kad Trečiajame reiche žydai nebuvo nunuodyti dujomis. Tačiau nėra patikimos medžiagos, kuri įrodytų priešingai. Tarptautinio Raudonojo Kryžiaus ataskaitos taip pat patvirtina teiginius apie humanišką elgesį su žydais. Tačiau manyti, kad vėl galėtume įsivelti į tokią klaidą, reikštų, kad mes, nacionalsocialistai, iš tikrųjų esame nepamokomi.

Dabar mūsų oponentai, kaip ir prieš keturiasdešimt metų, užpuls pasaulį demokratinėmis frazėmis apie žmogiškumą, humaniškumą ir didžiadvasiškumą ir skleis savo moralistinius šūkius. Klausiu šių oponentų: kur buvo jūsų žmogiškumas, kai klestintį Europos kultūrinį kraštovaizdį pavertėte griuvėsių krūva? Kur buvo jūsų žmogiškumas, kai milijonus žmonių Rytuose žiauriai išžudė nežmoniškos ordos? Vakaruose mūsų moterys ir vaikai žuvo nuo padegamųjų ir fosforinių bombų krušos. Šimtai tūkstančių partijos bičiulių buvo nužudyti po 1945 m., kiti buvo ištremti, pasmerkti ar suluošinti. Ar tai buvo jūsų moralės išraiška?

Daugybė europiečių turėjo patirti tą patį išbandymą, nes kaip patriotai ir sąmoningi europiečiai dalyvavo kovoje su žydų-bolševikų pasauliniu priešu. Vien tik trys šimtai tūkstančių italų ir šimtas penkiasdešimt tūkstančių prancūzų buvo nužudyti žydų kurstomos minios. Nesuskaičiuojama daugybė žmonių dar ir šiandien ant savo kūnų nešioja žiauraus elgesio su jais žymes.

Bus įdomu pamatyti, kaip tarptautiniai tautų brolybės apaštalai ginsis nuo šių žiaurių nusikaltimų, kai bus pareikalauta atsakomybės. Nesvarbu, kokiomis frazėmis ir melu demokratiniai valstybininkai bandys išsisukti, jie ir juos remianti rasė neišvengs savo likimo!

Nukentėjusieji gali būti tikri, kad tai nėra tik frazė. Tarptautinei žydijai galbūt ir pavyko apsinuodyti išoriškai nugalėtų tautų krauju, bet jai nepavyko sugriauti nacionalsocializmo intelektualinio pastato. Fiureris galėjo kristi mūsų šalyje, o visi ideologiniai judėjimo raštai - kaip ir visa kita - galėjo būti sudeginti ir uždrausti. Tačiau nacionalsocializmas įsišaknijo giliausiose gelmėse ir atgijo. Net jei mūsų lyderis fiziškai miręs, jo dvasia tuo labiau gyva. Nacionalsocialistinės Vokietijos lyderis yra tarp mūsų ne kūnišku pavidalu, bet per nacionalsocializmo idėją, kurią jis vienintelis įkūnija.

Savo kertiniu veikalu "*Mein Kampf*", kalbomis ir esė fiureris suteikė mums ideologinį, politinį ir strateginį pagrindą, kuriuo remdamiesi turime veikti per amžius.

Politinės sistemos bus kuriamos ir nuverčiamos, politikai ateis ir išeis, bet fiureris ir jo darbai bus vokiečių tautos ir arijų pasaulio egzistencijos pagrindas visiems laikams!

Balandžio 30 d. sukako 33 metai nuo tos dienos, kai fiureris ir Didžiojo Vokietijos

reicho kancleris Vokietijos ir Europos SS karių saugomas reicho kanceliarijoje padiktavo savo paskutinę valią ir testamentą dėl išdavystės ir bailumo savo paties gretose beviltiškoje situacijoje ir mirė kartu su žmona. Šiandien, praėjus 32 metams po fiurerio mirties, turime jo politinį testamentą. Šis paskutinis fiurerio testamentas byloja apie jam būdingą įžvalgumą ir pasitikėjimą savimi.

Praėjus trisdešimčiai metų po to, kai buvo parašytas šis paskutinis fiurerio valios pareiškimas, nacionalsocialistinis judėjimas vėl sukilo pagal šią paskutinę valią. Remiamas jaunosios kartos, Adolfo Hitlerio judėjimas pasirengęs vykdyti savo vadovo valią. Savo vairuotojo vardu ir sąskaita mes sutriuškinsime šį žydišką "VFR" darinį Europos širdyje ir išnaikinsime jo šalininkus šaknimis ir šaknimis. Mes sukursime ketvirtąjį šventąjį Vokietijos garbės, šlovės, didybės ir teisingumo Reichą ir taip įvykdysime mūsų fiurerio valią - spindintį nacionalsocialistinio judėjimo atgimimą.

Prisiekiame amžiną ištikimybę tau, Adolfai Hitleri, iki pat mirties. Prisiekiame Jums, fiureri, nesustoti ir nesiilsėti, kol nebus įvykdyta paskutinė valia. Mes, nacionalsocialistai, su fanatišku ryžtu vykdysime paskutinius Jūsų nurodymus ir patrauksime atsakomybės asmenis, atsakingus už Jūsų ir milijonų arijų mirtį. Esame pasirengę verčiau mirti, nei sulaužyti šią priesaiką.

Šiuo metu esame solidarūs su visų tautų nacionalsocialistų legionais. Jie visi pripažino: Arba tarptautinė žydija uzurpuoja pasaulinį viešpatavimą ir visos arijų tautos žus, arba arijų tautos atsikratys žydų režimo. Mes, kurių vadas yra Adolfas Hitleris, neleisime, kad mus išnaikintų savanoriškai ir be kovos! Vokiečių tauta verčiau žus, nei taps tarptautinės reketininkų gaujos bevalde! Tauta, kuri nepasirengusi nuolat ir nuolat ginti savo laisvės arba kuri nesugeba už ją vėl kovoti, prarado teisę egzistuoti!

Fiureris niekada neabejojo, kad konfrontacija su tarptautine žydija yra egzistencijos, gyvybės klausimas. Iš mūsų kultūros paminklų griuvėsių Adolfo Hitlerio judėjimas iš naujo pakilo tęsti kovos už Vokietijos laisvę, Europos vienybę ir arijų tautų bendriją. Artimiausi keleri metai atneš sprendimą.

Tiek mūsų oponentams, tiek mūsų draugams ir simpatikams turėtų būti aišku viena: mums kapituliacija neegzistuoja. Mums šis žodis neegzistuoja. Mums pergalė arba žlugimas, alternatyvos nėra. Jei šioje kovoje už tautų laisvę pralaimėsime, mūsų priešininkų gretos labai išretės.

Mes nežinome nei pasidavimo, nei kapituliacijos, mes žinome tik savo pareigos fiureriui, žmonėms ir Tėvynei vykdymą. Mūsų fiurerio gyvenimas ir mirtis įpareigoja mus fanatiškai paklusti ir atsiduoti nacionalsocializmo idėjai.

"Hitlerio darbas ir misija yra šventas palikimas ateities kartoms. Mes, kurie dar gyvi, privalome kovoti toliau." Feldmaršalas Schörneris.

iš: *KAMPFRUF* #25, 1978 m. kovas-balandis (89)

Adolfas Hitleris: Pasiaukojimo lyderis

Michael Storm

Nacionalsocializmą, kaip ir kiekvieną revoliucinį judėjimą, skatina pasiaukojimas. Mūsų judėjimas unikalus, nes mūsų lyderis ne tik parodė pasiaukojimo pavyzdį per kovą dėl politinės valdžios, bet ir visą savo gyvenimą.

Dar būdamas jaunas Hitleris paliko savo našlaičio pensiją jaunesnei seseriai Paulai, o pats ėmėsi išgyventi priešiška pasaulyje, kuriame kasdienę duoną reikėjo sunkiai išsikovoti. Šis ankstyvas pavyzdys, kai kitų poreikius jis laikė svarbesniais už savo, išliko visą gyvenimą.

Per Pirmąjį pasaulinį karą Hitleris dalijosi paprastų kareivių kančiomis. Jo pulkas mirtinai nukraujavo fronte. Mažėjant pulko pajėgoms, iš kiekvieno vyro buvo reikalaujama daugiau. Niekas niekada nepadarė daugiau nei Hitleris. Jis visada savanoriškai vykdė specialias užduotis, ėmėsi pavojingiausių misijų ir dešimtis kartų vos išvengė mirties. Atrodė, kad jis vien savo valia atnešė Vokietijai pergalę. Atėjus laikui išeiti į užtarnautą poilsį ir atostogas, jis atsisakė ir paliko šį poilsį vedusiam vyrui, kad galėtų šiek tiek laiko praleisti namuose su šeima.

Po smūgio į nugarą ir žeminančio Vokietijos pralaimėjimo A. Hitleris pasižadėjo savo gyvenimą skirti Vokietijos atgimimui ir Versalio sutarties panaikinimui. Per tuos kovos metus jis patyrė dar didesnių sunkumų nei jaunystėje.

Jo apranga buvo tokia prasta, kad vienas partijos narys turėjo paaukoti fiureriui kostiumą, kad šis galėtų vykti į pramonės vadovų susitikimą. Jis ne tik gyveno taip kukliai, kad kiekvieną centą galėtų skirti kovai, bet ir turėjo atsisakyti savo didžiosios svajonės (ar bent jau tuo metu taip manė) kada nors tapti menininku ar architektu.

Materialinės aukos nebuvo vienintelis dalykas, kurio partija reikalavo iš savo lyderio. Hitleris dažnai skundėsi, kad negali džiaugtis jaukais namais ir šeimos geroje, nes negali vesti, nes yra vedęs visą Vokietiją. Dar blogiau, jis niekada nepatyrė džiaugsmo tapti tėvu, nes tai būtų buvę nesąžininga jo vaikų atžvilgiu, nes, pavyzdžiui, užduotis sekti jo pėdomis jiems būtų buvusi per didelė našta.

Kai karas pasiekė Vokietiją, fiureris turėjo atsisakyti svajonės atstatyti savo miestus. Tada jis apsivilko uniformą ir atsisakė ją nusivilkti, kol bus pasiekta pergalė. Jis dirbo ištisą parą ir jo darbo krūvis vis didėjo. Jo būstinė, "Vilko guolis" Rastenburge, buvo įsikūrusi pelkėtame miške, kur vasarą buvo per karšta, o žiemą - per šalta. Jo darbuotojai laikė darbą ten beprasmišku užsiėmimu ir nekantriai laukė, kada jis bus perkeltas į Berlyną ar Paryžių, o fiureris liks už nugaros - kovoti už Vokietiją be jokių pramogų, ryškių šviesų ar saldžių pergalės vaisių.

1945 m. pavasarį per karinius susirinkimus fiureris kelioms minutėms dingdavo iš Führerbunkerio, kad pasigrožėtų unikalų nacionalsocialistinių miestų maketais, kuriuos svajojo pastatyti po karo, tačiau puikiai žinojo, kad jie nebus pastatyti jam gyvam esant.

Per sovietų sviedinių krušą virš miesto jis pasakė "Waffen SS" generolui Leonui

DeGrelui, kad jei turėtų sūnų, norėtų, jog jis būtų toks kaip DeGrelas, bet dabar jis ir Hansas Ulrichas Rudelis turi įkvėpti būsimą vokiečių jaunimą savo didvyriškumu. Fiureris pasakė, kad jis pasiaukoja dėl Vokietijos ir nepabėgs, bet kovos su priešu iki galo, o paskui atims iš demokratų ir bolševikų jų žydišką džiaugsmą, ne tik atiduos jį teismui, bet ir nukankins jo kūną, todėl jis kovojo tol, kol "Untermenschen" buvo vos už kelių metrų, o paskui kopė į Valhalą.

Adolfas Hitleris buvo žmogus, kuris dėl savo tautos paaukojo save ir visą savo gyvenimą. Didi dorybė yra esminis nacionalsocializmo bruožas, kaip antai vieno žmogaus pasiaukojimas dėl didžio tikslo. Štai kodėl vienas nacionalsocialistas reiškia daugiau nei šimtas demokratų ar respublikonų. Dėl to mes tokie stiprūs ir mūsų taip bijoma.

Būdamas jaunas SA vyras, 48 valandas per savaitę dirbau gamykloje, visą savo atlyginimą aukojau partijai, rūpinausi partijos būstinės švara, tvarkydavau stalą, rinkdavau parašus po peticijomis, gaminau maistą, duodavau interviu televizijai, o kartais smagiai pasivaržydavau gatvės kovose su žemgrobiais. Dauguma vadinamųjų "sąžiningų" nacionalsocialistų buvo sunkiai surandami, kai reikėjo dirbti darbą ar aukoti pinigų. Todėl manęs nenustebino, kad jie buvo pašalinti iš judėjimo ne dėl grasinimų nužudyti ar susprogdinti, o dėl to, kad nebuvo pakankamai atsidavę nacionalsocializmui. Jie norėjo "pasilinksminti" ir iš kitų bendražygių padaryti aukas. Šie tranai gana greitai paliko partiją, ir kiekvieną kartą, kai tai nutikdavo, mes tapdavome stipresni.

Palyginti su fiurerio auka, mano pinigai, prakaitas ir kraujas yra gana nereikšmingos aukos. Tačiau mūsų judėjimas šiandien pilnas bendražygių, kurių pasiaukojimas daro juos didvyriais: tikri nacionalsocialistai, tokie kaip Reinhardas Sonntagas, kuriam prieš kelerius metus teko atiduoti gyvybę, ir Gotfrydas Kiuselis, kuris dvejus metus praleido kalėjime (ir dar aštuonerius metus turi praleisti), taip pat daugybė, daugybė kitų, kurių čia negalima įvardyti saugumo sumetimais ir be kurių jūs nelaikytumėte rankose šio laikraščio ir neskaitytumėte šio straipsnio.

Mes, nacionalsocialistai, vyrą ar moterį vertiname tik pagal vieną dalyką - kiek jie aukojasi dėl mūsų pergalės. Kokie jie protingi (ar mano esą), kokie turtingi, kiek jie tvirtina esą geri kovotojai ar kiek alaus gali išgerti - visa tai nieko nereiškia... tik tai, kiek žmogus atiduoda savęs!

Kiekvienas iš mūsų, įskaitant ir jus, turime užduoti sau šį svarbų klausimą!

Heil Hitler!

Pradžia

Per Flandriją ritasi griausmingas mūšio įniršis. Per Flandriją sklinda didžiojo mirštančiojo dejonės. Šarvuota mirtis laisvai siaučia! Suplėšyta žemė dreba gynybiniame mūšyje 1918 m. Ugnis ritasi per pilkapius ir duobes. Anglų kariai nesėkmingai puola Moche aukštumas netoli Comineso. Amerikiečių šturmo bangos griūva ant kelių lauko pilkosios gynybinės valios uolų. Tankų eskadronai mirtinai veržiasi ant vokiečių didvyriškumo uolų.

Pro kulkosvaidžių riaumojimą sklinda haubicų žvangesys, šautuvų tratėjimas, minų gausmas, krintančių oro eskadrilių ugnies šūviai. Kraujas tręšia žemę, kuri kvepia šaunamojo ginklo garais ir kurioje mirusieji nebeatranda mirties ramybės. Iš aukų hekatombų likimas sukuria paminklą didvyriškumui ir beveik beviltiškos žmonijos siaubingai agonijai.

Pasaulis buvo sukūręs neapykantos sąmokslą. Sunaikinimas! Destrukcija! Ji riaumoja iš karštų jų patrankų vamzdžių...

Tai buvo priekyje!

Išsibarstę pilkapiuose ir tranšėjų duobėse guli pulko sąrašo didvyriai, prie M.-G., su šautuvais, įsirėmę į supurentos žemės griovius; kraujuojantys, bet vis dar kovojantys, keikiantys, bet nepasiduodantys!

1918 m. spalio 19 d. vakaras nusileidžia virš Flandrijos, žemės, kuri skaudi kaip mirtis, bet mirtis vis dar nemiega. Ji vis dar liepsnoja, geltonai raudona ir riaumojanti, siautėjanti materialinės kovos ugnis. Kariai išsekę, šlapi ir aplipę purvu, pavargę ir alkani. Išsibarstę vyrai lipa iš vokiečių tranšėjų ir skubiai klampoja nuo piltuvo prie piltuvo į užnugarį: Essenholeris! Ir priešas padvigubina ugnį.

Trys muškietininkai, pulko štabo signalininkai, vejasi mirtį. Kažkur vietovės gale yra apleistas artilerijos pabūklas. Ten turėtų būti lauko virtuvės. Šokame pro geležinės ugnies krušą.

Spalvingų raketų vilionės šmėžuoja tarp priekinių skydų. Galiausiai jie susiduria su šovinių dėtuvėmis ir tuščiais šovinių krepšiais. Priešais juos stovi bunkerio blokas. Virtuvės indai trinksi. Pasiekama lauko virtuvės slėptuvė. Trys muškietininkai su palengvėjimu atsikvepia!

Tačiau priešų baterijos vėl įsibėgėja. Smūgis po smūgio, žaibas po smūgio, žaibas po smūgio, žaibas po smūgio, žaibas po smūgio, žaibas po smūgio, žaibas po smūgio. Iš purvo virpa medinės ir geležinės nuolaužos ir krinta į slėptuvės lubas. Ketvirtis valandos eina po ketvirčio valandos. Neįmanoma dabar grįžti atgal. Kareiviai pritūpę laukia bunkeryje. O dešinėje ir kairėje, priešais ir už jų plieno vonioje siautėja žiauriausios naikinimo technikos poveikis. Trys bavarų muškietininkai dėl patrankų pabūklų savivalės įkalinti skylėje žemėje, ir jų gyvybė priklauso nebe nuo jų drąsių poelgių ir jų pačių valios, o tik nuo atsitiktinumo beprasmiškumo ir kai kurių vokiečių baterijų užpakalyje esančių patrankų šauliai, kurie malšina anglų priešą, pareigos vykdymo.

Tokioms valandoms pasaulinio karo frontuose reikėjo ištisų vyrų. Ir nors ne vieną vyrą buvo apėmęs siaubas ir neviltis, čia, pusiau užkastoje žeminėje netoli Moche, Flandrijoje, 1918 m. spalio 19-osios naktį sėdėjo vienas žmogus, kuris įveikė šią neviltį - eilinis,

pasiuntinys, susimąstęs vyras, geras draugas. Jis nugalėjo savyje tai, kas kartais priversdavo kitus drebėti. Jis jau ketverius metus buvo lauke, čia, Flandrijoje, kadaise perėjo savo ugnies krikštą ir nuo to laiko savanoriškai, didvyriškai išgyveno sunkumus ir mirtį. Bajernvaldas, Vitschė, La Basė, Fromeliai, Somma, Bapaumas, Sojūzas, La Fontaine - tai buvo sunkūs mūšiai, kuriuos jis išgyveno. Kai visi buvo beviltiški, jis išliko tiesus; kai kiti keikė, jis tylėjo. Kai jie griuvo išsekę, jis atliko savo pareigą, taip, dar daugiau: jis stoji ginti savo bendražygių ir vietoj jų mūšio pragare susidūrė su plienine mirtimi. Pulko štabo ryšininkai žinojo jo raginimus - pirmyn - pirmyn, kai įsakymus reikėdavo perduoti užkardomis. Kai jis ėmė šokinėti, sprukdamas iš pašėlusio naikinimo priedangos: "Pirmyn!" - jo balsas skambėjo tvirtai. Atrodė, kad jis neturi jokių nervų, o kai kiti prarasdavo drąsą, jis pažvelgdavo į juos savo didelėmis aiškiomis akimis, ir jie nusiramindavo bei tęsdavo kovą.

Kai jis praleisdavo retas poilsio valandas su jais už fronto, entuziastingai kalbėdavo apie meilę, kuri vadinosi Vaterlandas! Jis kalbėjo apie pergalės savaime suprantamumą ir apie likimą, kurį vieną dieną turės Vokietija, nes už jos slėpėjo likimas, kurio jai nereikėjo.

Jie jo nesuprato, purtė galvas, kai jis taip kalbėjo. Bet vis dėlto jo žodžiuose jie pajuto kažką panašaus į naują didžiąją tiesą. Tai juos išgąsdino, padarė bejėgiais ir privertė nusijuokti.

"Vieną dieną - daug vėliau - tu mane suprasi!" - sakydavo jis. Dažnai tokius pokalbius nutraukdavo pavojaus signalas, įsakymas dėl naujo išsidėstymo, ir tada kapralas, signalizuotojas, atsistodavo į rikiuotę.

Dabar jie visi trys sėdėjo čia, griūvančioje pastogėje. Bėgo valanda po valandos, o vargui nebuvo galo.

Tada staiga, ilgai laukta, į bunkerį įskrieja žybsinčios granatos šviesa. Sprogimas parbloškia žmones ant žemės, išjudina žemę, paralyžiuoja šoku. Tiesioginis smūgis žuvo prie įėjimo į slėptuvę. Viskas įvyko akimirksniu.

Paskui, velniškai žiauriausias mūsų civilizuoto amžiaus karo žiaurumas, jis išnyksta nematomuose debesyse: dujos!

Kol priekyje esančiuose grioviuose siaučia dar vienas puolimas, čia, griovyje, vyrai kovoja su mirtį sukeliančiu ėdimu, kuris graužia jų plaučius ir akis. Priekyje griaudėja puolimo būgnai. Naktis bėgte bėga be galo...

rytui auštant į mūšio lauką pakliūva eilinis. Po kelių dienų ligoninės traukinys rieda namų link. Vagone, šalia sušaudytų, pavargusių kovotojų, guli aklas kareivis, vakarykštis signalizuotojas,... sielvartas.

Jis, kuris mūšių begalybėje sveikomis akimis galėjo matyti tik savo tranšėjos atkarpą ir apgailėtiną piltuvo lauką, kuriame mirtis veltui bandė išplėsti iš jo gyvybę ir įsakymus kovojantiems kariams, dabar - aklas žmogus - tampa reginčiu. Aplink jį naktis, bet jo širdyje spindi šventojo tapsmo liepsna, ir jis - aklasis - dabar šios liepsnos šviesoje visiškai aiškiai mato begalinę pasaulio įvykio, kuris prasidėjo krauju ir baigsis krauju, erdvę. Jis mato lemtingą savo tautos ilgesį, mato viso pasaulio agoniją ir kančią. Taip - jis mato kelią į atpirkimą!

Ir kol raudonos seilės purškia imperijos herbą, o maištas drasko bailumo skeveldras, šiame žmoguje bręsta valia: šio karo kraujas nebus pralietas veltui. *Geresnės* pergalės šlovės vainiką Vokietija vieną dieną prisegs prie naujų savo tautų vėliavų!

Tai buvo tyli aklo kareivio priesaika, ir taip 1918 m. lapkričio 9 d. Pasevalko karo ligoninėje prasidėjo nacionalsocialistinio judėjimo istorija.

Iš čia išvykęs žmogus tapo būgnininku ir visur, kur jis iš žmonių suformuodavo naujus vokiečius, jie iškeldavo rankas kaip savo naujo tikėjimo ženklą, kaip senovės žmonės, sveikindami kunigaikštį, vadą, iškeldavo ietis.

- Kurtas Jeserichas

Remiantis iš Amerikos grįžusio fiurerio bendražygio Ignato Westenkirchnerio informacija.

Iš: *Der Schulungsbrief*, 1934 m. kovo mėn.

Adolfas Hitleris

pasauliniame kare

1914-1918 m. fiurerio fronto bendražygių ataskaita

1914 m. spalio 10 d. su "Sąrašo" pulku, kuriam priklausė ir Hitleris, išvykau į Vakarų frontą. Flandrija tapo mūsų pirmuoju koviniu sektoriumi. Tačiau tik 1916 m., įnirtingų materialinių mūšių įkarštyje, asmeniškai susipažinau su Adolfu Hitleriu. Iki to laiko mes abu karą buvome perėję nesužeisti. Vieną vakarą kartu gulėjome apleistoje šaudykloje, kai priešas įnirtingai ir pašėlusiai šaudė. Tada mums buvo duota dujų. Artilerijos ugnis visą naktį daužė mūsų poziciją. Manėme, kad viskas praėjo gerai, kai anksti ryte supratome, kad viskas gerai: Hitleris neteko akių. Jis pats sakė, kad nieko nebemato, ir rankomis užsidengė skaudančias akis. Tada jis buvo nuvežtas atgal į karo ligoninę.

Puikiai prisimenu patirtį, liudijančią apie asmeninę Hitlerio drąsą karo metu. Tai buvo netoli Epagny. Žygiuodamas į priekį, Adolfas Hitleris turėjo praeiti pro miškingą šlaitą, kuriame buvo įstrigę prancūzai, išmušti iš vėžių. Jų šalmai vos kyšojo per skylių žemėje kraštus. Adolfas Hitleris atpažino juos per stiklą, išsitraukė pistoletą, ranka davė ženklą į užpakalį, tarsi iš paskos eitų jo bendražygiai, išstūmė pasimetusius prancūzus - jų buvo dvylika - iš jų pozicijų ir nuvedė juos į vadavietę.

Adolfas Hitleris dažnai kalbėdavo apie politinę Vokietijos ateitį savo vienvėdės valandomis. Visų pirma jį slėgė valstybinis Reicho susiskaldymas, gerai žinoma daugiatautė sistema. Kartą jis palygino daugybę mažų Vokietijos valstybių su popieriaus lapeliais, kuriuos buvo pakabinęs ant virvutės. Jis aiškino, kad bet koks vėjas gali juos nupūsti. Tačiau jei atskiri lapeliai būtų surišti į ryšulėlį, stiprus vėjas negalėtų jų nupūsti. Net ir paprasčiausi iš mūsų suprato, ką jis norėjo pasakyti.

Ignaz Westenkirchner

Materialinėje kovoje

Vakarų kariuomenė sulauks karių pastiprinimo, nes Rytuose buvo išlaisvinti dideli daliniai. Tik tie, kurie daugelį metų čia stovėjo materialinių mūšių būgnų ugnyje, tie, kurie, inkrustuoti išdžiūvusiu purvu ir krauju, plaučiuose jaučia nuo dujų sklindantį dilgčiojimą, ir kurie diena iš dienos - šrapnelio išdraskytos žaizdos vos randuotos - lenktyniauja su mirtimi per ieties ugnies užuolaidas ir godžiai geria pilną burną vandens su kava ar už geriausio pyrago ima sausą duonos plutą.

16-asis rezervinis pėstininkų pulkas, vadinamas "Sąrašu", priklausantis 6-ajai Bavarijos rezervinei divizijai, kovoja prie Sojsono, nors yra nepilnos sudėties, nusilpęs nuo kraujo ir amunicijos, jau septynias savaites neturi šviežios patalynės, išsekęs didžiuliuose žygiuose ir, permirkęs nuo lietaus, norėtų būti paliktas ramybėje. Iš tikrųjų jie buvo išsekę, bet iš tikrųjų jie buvo rezervas už 7-osios ir 1-osios armijų dešiniojo sparno.

O iš tikrųjų gegužės 26 d. vakare dėl artėjimo prie dešiniojo posūkio jie atsidūrė priešakinėje linijoje ir dabar turėjo vyti priešą. Nuo Ailette jie žvelgia į Aisne. Jų vadas vadinasi Antonas van Tubeufas ir yra majoras. Jis yra devintasis šio pulko vadas ir dabar penkias dienas vadovauja "Lister", kartu su savimi per garsųjį ir liūdnai pagarsėjusį "Chemin des Dames" vedasi kitus divizijos dalinius.

Visas pulkas čiaudi tol, kol bėga ir kaunasi, nes artilerijos apšaudytos dujos smarkiai padengia žemę. Čia stambūs kalnai, uolėtos aukštumos ir raganų šokių aikštelės, padengtos nuolaužomis ir ugnimi, o sutraiškytos medžių šaknys ir šakos spygliuotai įsirežusios į žarijų išdegintą žemę. Tenka eiti per minosvaidžius, kulkosvaidžius, šaudmenis, kad juos pastatytum į vietą. O čia visas oras nuolat užia, šnypščia ir virpa nuo įkaitusios iki raudonumo įvairaus dydžio ir gabalų geležies. Apie telefono linijas iš pulko štabo į batalionus ir tarp jų nekalbama. Komandų perdavimo srityje karaliauja signalizatorius. Beveik su svajingu tikrumu jis lenktyniauja ir iššoka iš piltuvo ir dūsdamas lekia per skyles, sijas ir lavonus, tarp stūksančių plieno fontanų, ugnies, žemės ir dūmų debesų smūgių, velniškai dūzgiant plieninių sviedinių širšių rojui. Jei jam nepavyksta per deginančią mirties sumaištį perduoti savo žinią ar įsakymą tinkamam žmogui, visa vadovybė nueina šuniui ant uodegos, o į priekį besiveržiančio įnirtingų kovotojų pleišto geležinė valia subyra į šipulius. Kartu su lyderiais jis dabar neša šio mūšio likimą ir baigtį savo galvoje, savo kišenėje, savo vikrumu ir drąsa.

Penkias dienas laukinis karas siautėja visomis savo apraiškomis ir - kaip tada dažnai ir kaip dažnai - nenuilstantis, drąsiausias, bebaimis pulko reporteris bėga, šokinėja, raportuoja, gauna, priima, bėga nuo štabo iki viršaus, nuo bataliono iki vado.

Po penkių dienų pulkas iš flango prasiveržė 23 kilometrų pločio priešo frontu, veržliai prasiveržė ir, kiek galima suskaičiuoti, paėmė 400 belaisvių, 16 patrankų, 100 kulkosvaidžių, 4 automobilius, 15 amunicijos vagonų ir inžinerinę stovyklą.

"Be atskirų vadų nuopelnų, didžiausią nuopelną už puikų puolimo vykdymą turi prisiimti pulko dispečeriai", - sakė 16-osios R.I.R. vadas, vadinamas "List", Anton zu Tubeuf.

1918 m. birželio 1 d. pulkas pagerbiamas, jo vadui įteikiamas Makso Juozapo karinis ordinas. O rugpjūčio 4 d. naujasis Maxas-Josefas-Ritteris von Tubeufas ant eilinio Adolfo Hitlerio krūtinės prisega 1-ojo laipsnio Geležinį kryžių - aukščiausią ir rečiausiai įteikiamą apdovanojimą vyrui tranšėjoje.

W. L. Diehl

Tiesioginis smūgis į vadavietę

Apie vidurdienį signalininkai perduoda naują įsakymą pulti. Adolfas Hitleris ir vėl ten, neabejingas ir nenuilstamai vykdamas savo pavojingą pareigą. Jis dažnai savanoriškai imdavosi sunkiausių žygių už vieną ar kitą savo bendražygį iki pat kulų krušos šluojamų fronto linijų.

1.30 val. pradedamas antrasis puolimas su artilerijos parama. Atviroje vietovėje besiantinančiųjų patirti nuostoliai vėl buvo baisūs. Tik nedaugeliui pavyksta įsiveržti į pirmąsias priešo duobes su bajonetais kumščiuose, paimti belaisvių, ir tiek. Antrasis batalionas veltui stengėsi ateiti į pagalbą į priekį išsiveržusiems savo bendražygiams. Vadas, atsargos leitenantas Šubertas, krinta per pirmąjį puolimą.

Dabar pulko vadas pulkininkas leitenantas Engelhardtas asmeniškai vyksta į šiaurinį miško pakraštį. Jis žiūronais orientuojasi situacijoje, žvalgo palankiausią vietą įsiveržti į

priešą. Tačiau budrios akys jį jau pastebėjo. Į jį smogia džeržgianti kulkosvaidžio ugnis, draskanti krūmus dešinėje ir kairėje, daužanti į kamienus, rikošetai virpa ore. Adolfas Hitleris ir eilinis Bachmanas šoka į priekį ir uždengia jį savo kūnais. Vadas, kliudęs žvalgą, nustebęs klausia Hitlerio: "Kodėl?" - "Nenorime antrą kartą prarasti pulko vado", - skamba kuklus atsakymas. Vadas padėkoja jam nebyliu rankos paspaudimu, tarsi tai būtų savaime suprantamas dalykas.

Lapkričio 17 d.: prieš artilerijos aktyvumas. Prieš pusvalandį brigados vadas ekscelencija Grossmannas asmeniškai išleido įsakymą atlaisvinti nukraujavusį Sąrašo pulką. "Įsitikinkite, kad grįžtate", - pasakė jis pulkininkui leitenantui pabaigoje. Kai kurie kuopų vadai jau atvyko į pulko štabą priimti šio įsakymo. Dėl vietos stokos Adolfas Hitleris ir jo bendražygiai turėjo trumpam palikti kautynes. Paskui - jau netrukus po antros valandos - jis vėl sušnypščia. Didžiulis trenksmas - tiesioginis smūgis į pulko vadavietės centrą.

Adolfas Hitleris vienas pirmųjų atskubėjo į pagalbą. Prieš jį atsiveria siaubingas vaizdas.

Telefono seržantas Kreitmajeris, karininko pavaduotojas Wimmenaueris ir vadas guli negyvi po griuvėsiais. Sunkiai sužeisti konsteblis Ostbergas, pulko vado raštininkas, karininko pavaduotojai Obereris ir Martinas. Jo akys vis dar ieško dievinamo vado. Ar ir jis miręs? Tada jis mato, kaip pulkininkas leitenantas dejuodamas susmuko atgal, ir girdi, kaip jis sumurma: "Aš tik norėjau tarnauti tėvynei!"

Adolfas Hitleris vienu šuoliu atsiduria šalia jo. Taip pat ir draugė Bachmann. Kairioji vado ranka kabo iškankinta, dešinioji koja raudonuoja nuo kraujo - šrapnelis pervėrė pagrindinę arteriją, kraujo nuostolis didelis, tik greita pagalba gali išgelbėti, Hitleris nesusimąsto, greitai atneša samanų kamuoliuką, uždeda jį ant kojos virš gilios žaizdos ir apvynioja telefono laidu, kad sustabdytų stiprų kraujavimą. Tai suveikia, avarinis tvarstis yra sumanus ir atlieka savo paskirtį.

Pulko bendražygis

Signalizuotojas

Naktį du kartus su ataskaitomis turėjau aplankyti III batalioną, kuris buvo pietinėje Roeux dalyje. Mane lydėjo Hitleris, raportavimo karininkas. Trumpą atkarpą galėjome pasinaudoti Biašo geležinkelio perkasa kaip laukiama priedanga. Tačiau netrukus turėjome jį palikti ir persikelti į atvirą vietovę. Kelias mus vedė pro du priešakinius pabūklus. Vos tik priartėjome prie jų, priešas mus apšaudė žudančia ugnimi. Iš karto supratome, kad buvome pastebėti. Žinoma, šis šaudmenų švaistymas buvo nukreiptas ne vien į mus, bet pirmiausia į patrankas, kurias anglas tuo metu turėjo įtarti ypatingu aktyvumu. Jei būčiau buvęs vienas, nedvejodamas būčiau visiškai pasislėpęs. Niekas nebūtų galėjęs manęs dėl to kaltinti. Ataskaitoje, kurią reikėjo parengti, nebuvo jokios nuorodos į dislokuotų batalionų kovas. Jei ji būtų gauta viena ar keliomis valandomis vėliau, nebūtų padariusi nė menkiausios žalos. Mano bendražygis buvo kitos nuomonės. Jis stengėsi greitai, nė kiek nevēluodamas, pasišalinti iš raganos katilo, žinoma, išnaudodamas visas galimybes pasislėpti.

Žurnalistams dažnai tekdavo judėti atviroje vietovėje po stipriausia prieš ugnimi, o

man toks judėjimas buvo naujiena, nors daug metų praleidau tranšėjose. Žinoma, aš negalėjau būti pernelyg drovus ir turėjau sekti paskui. Ir tai buvo gerai. Abu iš pavojaus zonos išėjome sveiki ir sveikomis odomis.

Kai grįžome atgal, vos priartėjome prie pat ginklų, priešo kerai prasidėjo iš naujo. Žinoma, ir šią gegužę nebuvo galima sustoti, ir mes pasiekėme apsauginį geležinkelio pjūvį be jokių nuostolių, nors ir išpilti prakaito.

Per du vėlesnius Arraso mūšio operacinius laikotarpius dar kelis kartus buvau paskirtas lydėti signalizuotojo Adolfo Hitlerio, ir kiekvieną kartą išsigelbėdavome nenukentėję.

Tomis dienomis turėjau neaiškų jausmą, kad tam žurnalistui ypač pasisekė, ir natūraliau, kad ir man atrodė, jog jo draugijoje man gresia mažesnis pavojus.

Fronto bendražygio ataskaita

Nežinomas kareivis

Per vado kalbą - jis kalbėjo apie situaciją ir pozicijų plėtrą - atsivėrė uždanga, įėjo Hitleris, atidavė pagarbą, kaip tik galėjo, atsižvelgiant į nedidelį urvo aukštį, ir įteikė raštišką ataskaitą. Vadas ją peržvelgė nepertraukdamas savo kalbos ir signalizuotojui davė ženklą, kad jis gali išeiti. Tačiau kai už jo užsidengė uždanga, majoras nutraukė kalbą ir tuoj pat, pakėlęs balsą ir rodydamas į įėjimą, pasakė: "Jeigu aš pasiūsiu šį dispečerį, žinau, kad misija bus įvykdyta taip pat gerai, kaip ir geriausio mano pulko karininko."

Suprantama, kad toks pagyrimas mus nustebino. Jei majoras von Tubeufas mums jau seniai buvo pažįstamas kaip vadas, kuris tik labai retai skiria kuklius pagyrimus, tai šis pagyrimas turėjo būti vertinamas ypatingai, nes buvo skirtas kareiviui, kurio vardą vadas vargu ar galėjo žinoti.

Leitenantas Adolfas 'Meyeris

iš: *Leitheft*, numeris 12, 1943 m.

Išpažintis

Mes tikime Adolfu Hitleriu,

nemirtingasis mūsų tautos lyderis,
unikali įžvalgumo dovana,
didžiausia visų laikų asmenybė,
Gyvenimas mūsų širdyse šiandien ir amžinai.

Mes tikime jo šventuoju reikalu,

Vadinama "*Naujoji tvarka*",
arijų likimo išsipildymas
pagal amžinuosius gyvenimo dėsnius,
mūsų rūšies viltis ir ateitis Žemėje.

Tikime jo judėjimu,

jo ištikimų, nedalomų pasekėjų,
kuris turi jo vardą
kaip jo valios įrankis,
pašventintas didvyrių ir kankinių
- *amžinasis kelias į išganyką.*

HEIL HITLER!

Pagalvokite apie tai!

Adolfas Hitleris (1923)

Kai tavo mama pasensta
Ir jūs pasenote,
Jei tai, kas anksčiau buvo lengva ir nesudėtinga,
tapo našta,
Kai jos brangios, ištikimos akys
nebematau gyvenimo taip, kaip kadaise,
Kai jų pavargusios kojos
Daugiau nebenoriu jų nešiotis pėsčiomis -
Tada ištieskite ranką, kad ją palaikytumėte.
Palydėkite juos su džiaugsmingu malonumu -
Ateis valanda, kai verksis dėl jos
turi lydėti jus iki paskutinio koridoriaus!

Ir jei ji tavęs paklaus, atsakyk jai,
Ir paklauskite jos dar kartą, jūs taip pat kalbate!
Ir dar kartą jos paklauskite, atsakykite jai,
Ne veržliai, švelniai ramiai!
Ir ji negali tavęs suprasti
Viską jai mielai paaiškinkite;
Ateina karčioji valanda,
Kadangi jos burna nieko daugiau neprašo!

NS Kampfruf #89, 1991 m. gegužė-birželis (102)

Draugas

Adolfas Hitleris (1916 m. rugpjūčio 14 d.)

Kai vienas iš mūsų pavargsta,
Kitas jį stebi.
Jei vienas iš mūsų nori abejoti,
Kitas staiga nusijuokia.

Jei vienas iš mūsų nukristų,
Kitas reiškia du;
Nes kiekvienas kovotojas turi savo dievą
Draugai iš

Tai buvo gūžtoje Artoisvaldas

Adolfas Hitleris

**Flandrija - Artois, 1916 m. pavasaris
Remiantis tikra istorija**

Tai buvo Artois miško tankmėje...
giliai miške, ant krauju permirkusios žemės,
gulėjo ištemptas nuostabus vokiečių karys
Jo šauksmai skambėjo naktį.
Dėl nieko... Jokio aido nesigirdėjo...
Ar jis turėtų laisvai nukraujuoti kaip žaidime,
kuris miršta sužeistas vienvėdis?

Tada staiga...
Iš dešinės artėja sunkūs žingsniai.
Jis girdi, kaip jie tupi miško tankmėje...
Ir jo sieloje sudygsta nauja viltis.
O dabar iš kairės...
o dabar iš abiejų pusių...

Du vyrai prieina prie jo skausmo lovos
Tai vokiečiai ir prancūzas.
Ir abu žvelgia vienas į kitą žiauriu žvilgsniu.
Ir grėsmingai laiko paruoštus šautuvus.
Vokiečių karys klausia:
"Ką tu čia veiki?"
"Mane pribloškė vargingiausio žmogaus pagalbos šauksmas."
"Tai tavo priešas!"
"Tai žmogus, kuris kenčia!"

Ir abu be žodžių nuleidžia šautuvus.
Tada jie susipynė rankas
Ir atsargiai pakėlė su įtemptais raumenimis
Sužeistas karys, tarsi ant neštuvų.
Jie kartu nešė jį per mišką,
Kol atvyko į Vokietijos postų grandinę.
"Dabar tai padaryta. Štai jo ištikima kepurė."

Prancūzas pasuka į mišką.
Bet vokiečiai griebia jį už rankos,
Žvelgia į jo susirūpinusias akis.
Ir su grėsmingu rimtumu jam sako:

"Nežinau, ką likimas mums yra paruošęs,
kuris karaliauja žvaigždėse, kurių neįmanoma iširti.
Galbūt nukrisiu, tapęs tavo kulkos auka.
Galbūt mano ištempis jus į smėlį -
Nes mūsų yra beatodairiški,
Bet kaip ten bebūtų ir kas bebūtų:
Gyvename tik pašvęstomis valandomis,
Nuo tada, kai žmogus atsidūrė žmoguje...
O dabar atsisveikinkite! Ir tegul Dievas tave veda!"

Tylus didvyriškumas

Adolfas Hitleris
Pasewalk, 1918 m. lapkričio 2 d.

Šviesos sėja ramiai ilsisi
Mirtinai sužeisti kariai, išėję iš karštų mūšių
Kruvini sunaikinimo ženklai;
Bet išgelbėtas nuo geležies krušos.

Tylūs ir rimti, prikaustyti prie savo pareigų,
Rūpestingos minkštos švelnios moteriškos rankos
Dėkingi kariai, kurie galiausiai
Jau lažinasi dėl gyvenimo su mirtimi.

Jų ištikimai rūpinasi kaip sveiki
Visos širdys ir visos gilios žaizdos,
Kai dažnai pavargusios akys atrodo draugiškos.

Taip, tokios yra mūsų tikros vokietės.
Jie mato, kaip jų mylimieji išsiskiria visiems laikams
Ir vikriai skiria savo gyvenimą kitų žmonių kančioms.

Miško garbės kapinės Pasewalk

Adolfas Hitleris
Pasewalk, 1918 m. lapkričio 11 d.

Nusipelnėte to dėl mūsų,
Kad mes tave ten palaidotume,
kur vokiški ąžuolai dengia tavo kapą.
Ji, laisvės, stiprybės ir gyvybės simbolis
Gražiausi papuošalai
Duota aplink jūsų kapą.
Vokietijos miške, kur gyvena vokiečių dvasia,
Tyli giraitė, kurioje ramiai ilsitės,
Tūkstančiai žmonių jį pagerbs ir po tūkstančio metų,
Leiskimės į miško gilumą,
Eikime ten, kur yra jūsų kapai,
Tada stabdome žingsnį,
Nes jūs kalbate mums visiems,
Taigi jūs gyvenate amžinai, nors jūsų kūnas jau seniai suiręs.

Radio budėjimas

Adolfas Hitleris
Flandrija, 1917 m. liepos 29 d.

Naktis juoda, vėjas pučia tyliai ir švelniai
Pro šakas aplink viešpatauja gili ramybė!
Iš tolo girdisi mašinų ūžesys.

Bičiuliai miega gretimoje palapinėje
Ir svajoja apie savo artimuosius namuose,
Tik aš vienas sėdžiu ir budžiu prie įrenginio
Ir klausykitės, kas vyksta kovos kambaryje.

Taigi sėdžiu visą naktį ir laikiu
O kitą dieną pajuskite gilų laimės jausmą,
Kai žvalgybos grupė praneša man pranešimų kanalu,
Iš priešo veiksmų jis grįžo nenukentėjęs.

"Mėlyna balta, juoda ir balta raudona"

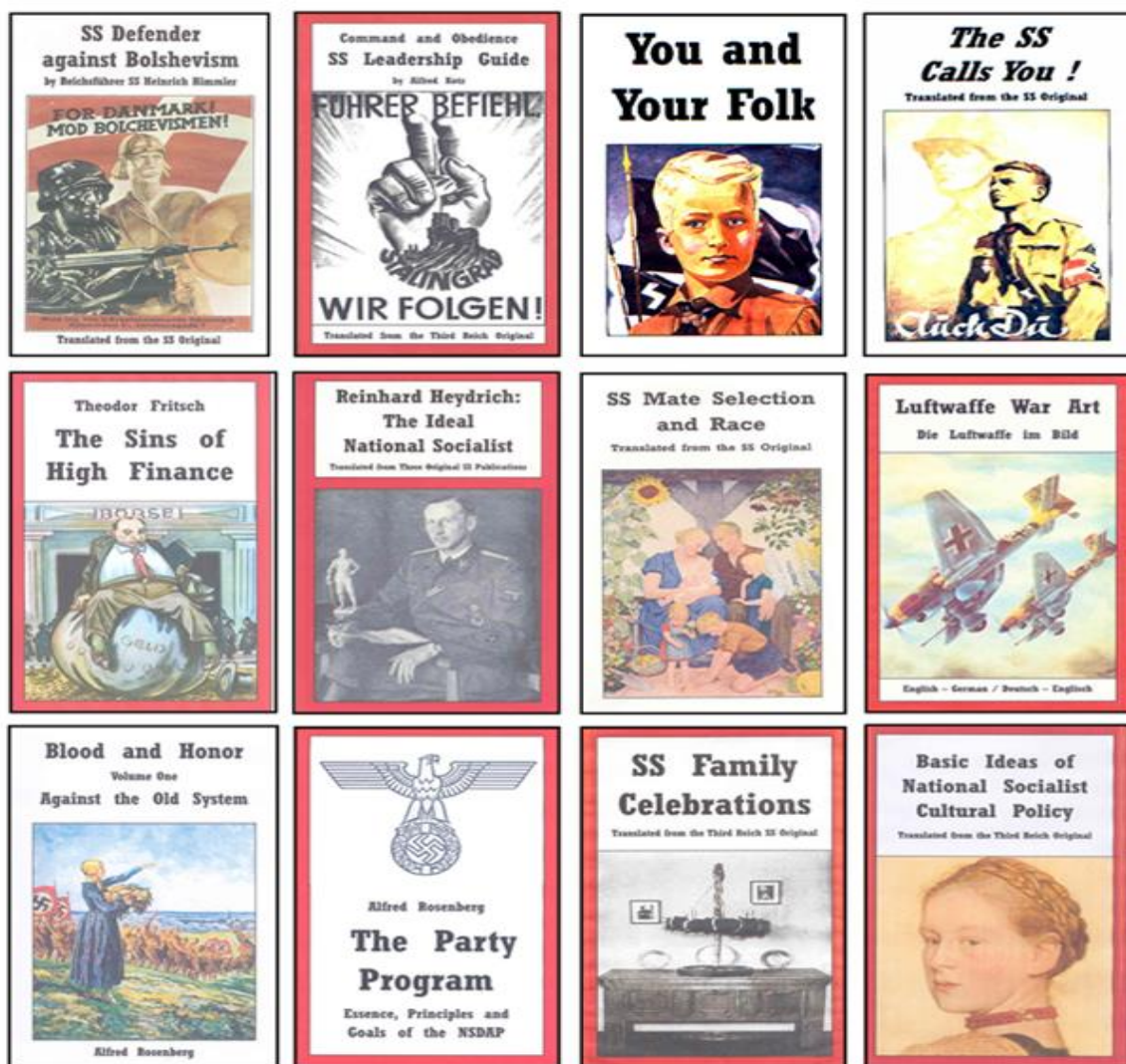
Adolfas Hitleris
[Vakarų frontas], 1917 m. rugpjūčio 4 d.

Apsuptas priešo kariuomenės,
Nesuskaičiuojama kaip jūros smėlis,
Prancūzas, Ruš' ir Britt,
Mažieji barškučiai su.

Ir mes - karštame mūšyje
Mes saugome vėliavą
Ištikimas iki mirties
Mėlyna-balta ir juoda-balta-raudona

Milijonai žmonių kyla į kovą,
Ir nenuverskite bokšto,
Jie čia tempė pagalbininkus,
Nuo Raudonosios iki Geltonosios jūros.

Bet nuostabiai iššaukianti ir stipri,
Mūsų smegenų laikrodis,
Ištikimas iki mirties
Mėlyna-balta ir juoda-balta-raudona.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**